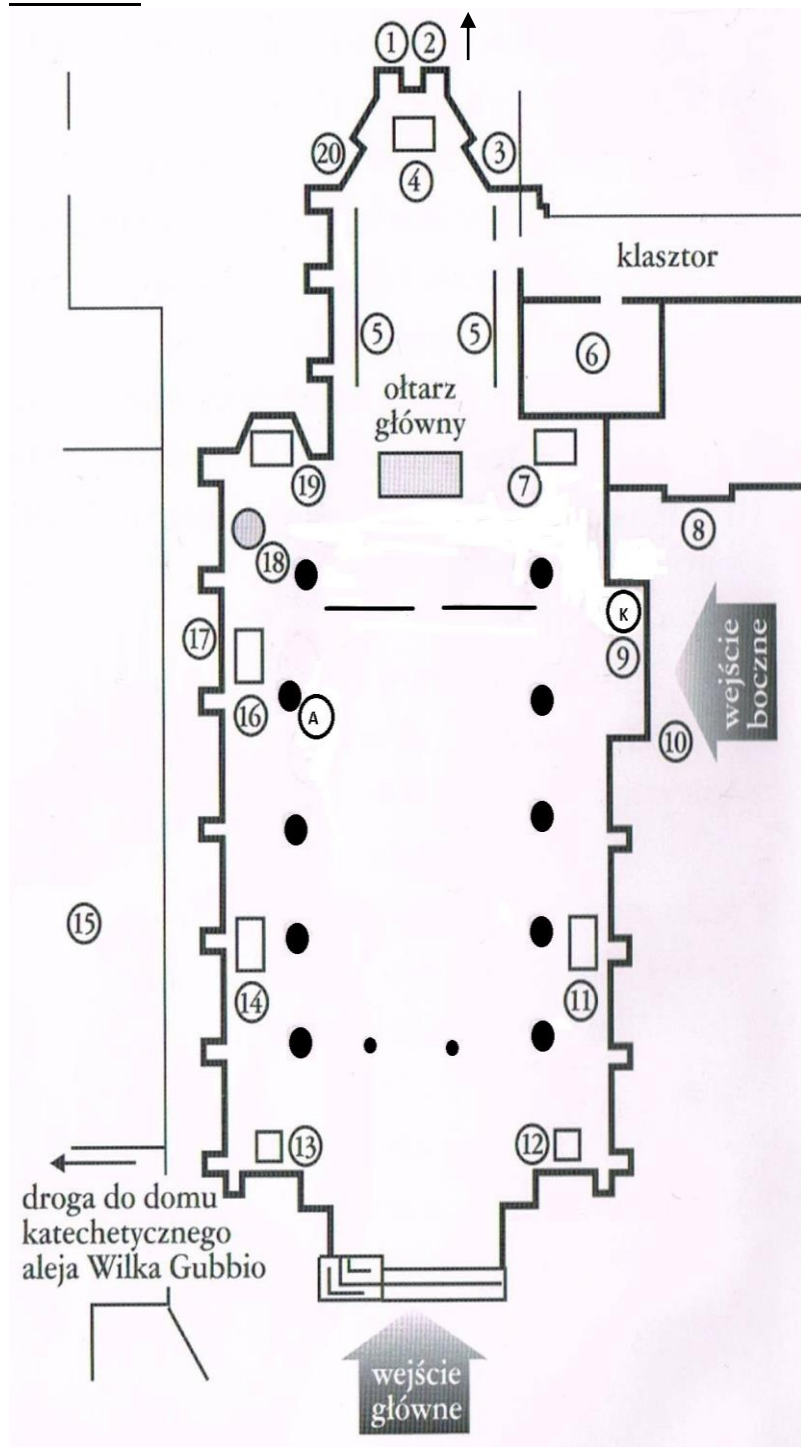

DROGA RODZINO KARŁOWICKA!

Z poniższym planem kościoła i długopisem w rękę sprawdźcie, co znajduje się pod poszczególnymi numerami na planie i sporządźcie notatki. Zwróćcie uwagę na wszystkie sceny przedstawione na ołtarzach, a także na inne znajdujące się w naszym kościele obrazy, rzeźby, witraże i elementy wyposażenia. Nie zapomnijcie uważnie przyjrzeć się naszej świątyni od zewnątrz. Zapamiętajcie jak najwięcej szczegółów dotyczących kościoła, jego okolic oraz szacownej jubilatki - Parafii Św. Antoniego. Niech to zwiedzanie i odkrywanie na nowo naszego kościoła i parafii przemieni się w modlitwę dzięczynną za to, że Bóg wybrał sobie Karłowice na mieszkanie, a każdego i każdą z nas na swój Lud!

Zdobytą wiedzę wykorzystajcie podczas Odpustu Parafialnego 11.06.2017r - Test Wiedzy - kategoria Rodzinna.

Miejsce na Wasze notatki.

W latach 1895-1897 wybudowano klasztor franciszkanów na Karłowicach. Dwa lata później rozpoczęto budowę kościoła klasztornego według projektu architekta z Gliwic, Ludwika Schneidera. 12 listopada 1901 odbyła się ceremonia poświęcenia kościoła p.w. św. Antoniego z Padwy. Karłowice należały wówczas do parafii św. Michała. 1 stycznia 1917 kościół klasztorny stał się również kościołem parafialnym, a pierwszym proboszczem został o. Ignacy Morawietz.

I wojna światowa była dużą przeszkodą w rozwoju tego ośrodka franciszkańskiego, któremu los nie szczędził prób. Część budynków gospodarskich i pomieszczeń piwnicznych została zamieniona na magazyn prowiantu dla 6 Armii Rzeszy. Ponadto zakwaterowano tu kompanie robotniczą, a wschodnie skrzydło budynku przewidziane najpierw na szpital wojskowy zostało wykorzystane na kwatery dla rekrutów. Dopiero w lutym 1919 ostatni żołnierze opuścili sale klasztorne.

W latach międzywojennych podejmowano dalsze prace: w 1926r., w 700-lecie błogosławionej śmierci św. Franciszka, przed klasztorem stanęła rzeźba z brązu przedstawiająca Chrystusa Ukrzyżowanego ze św. Franciszkiem ufundowana przez Franciszkański Zakon Świeckich; w 1927 wzniesiono mur wzdłuż klasztornej parceli; w 1930 подарowano parafii dom z salą widowiskową i przedszkole (dawne kino „Ognisko”). Liczba parafian wynosiła wtedy ok. 5 tys.

W czasie II wojny światowej kościół nie uległ zniszczeniu, choć były plany wysadzenia go wraz z klasztorem pod pretekstem konieczności wojennych. Ze względów strategicznych zburzono jednak wieżę sygnaturkę (odbudowaną w 1979 r.). W wyniku działań wojennych Wrocław był zniszczony w 65%. Kościół św. Antoniego był jednym z nielicznych, w których było możliwe podjęcie zadań duszpasterskich zaraz po zakończeniu wojny. Przybywało coraz więcej polskich rodzin zarówno z kresów wschodnich jak z zachodnich części Polski.

W latach powojennych władze komunistyczne pozbawiły franciszkanów prawa prowadzenia parafii, zarekwirowały dom parafialny a w 1954 r. cały klasztor, przeznaczając go na cele szkolne i administracyjne. Parafię i kościół w 1953 r. przejęli księża diecezjalni, a franciszkanie musieli przenieść się do Kłodzka. Wrócili w 1956 r. kiedy diecezja wrocławska otrzymała nowego ordynariusza w osobie JE ks. Bolesława Kominka. Cały klasztor odzyskali jednak dopiero w 1992 r.

Na przestrzeni lat w kościele pojawiały się kolejne figury i obrazy, jak kamienna Pieta i Śmierć św. Józefa autorstwa B. Tschotschela; w 1982 rzeźby patronek prowincji franciszkanów nad przedsionkiem; w 1996 obraz Jezusa Miłosiernego ufundowany przez górników z Jastrzębia. Na terenie Karłowic zaś z inicjatywy ówczesnego proboszcza o. Antoniego Dudka pojawiła się Kalwaria Karłowicka oraz poświęcony w 1998 r. zielono-niebieski krzyż upamiętniający ocalenie Karłowic od powodzi – „Najwyższemu Bogu z podziękowaniem, ludziom ku nadziei”.

Przed wszystkim jednak w parafii p.w. Św. Antoniego dbano o lud Boży: w 1946 założono Żywy Różaniec; w 1947 we wschodnim skrzydle klasztoru zaczął działać Instytut Katolicki; poświęcono również obraz MB Częstochowskiej; w 1949 kupiono konia dla parafii, by dojeżdżać do chorych; w 1957 założono tu bibliotekę parafialną; w 1957 siostry Urszulanki opuszczają klasztor przy al. Kasprowicza 64/66 i pozostawiają go Siostrzom Franciszkanom Maryi Nieustającej Pomocy;

W 1958 roku na rotaty uczęszcza ok. 500 dzieci a szopkę bożonarodzeniową uatrakcyjniają 4 kanarki; w 1960 działa już pręźnie chór kościelny; od 1965 odprawiane są w niedziele Msze Św. akademickie a po nich konferencje dla studentów; w 1967 w piwnicy klasztornej urządzono salkę klubową dla ministrantów i studentów (wyposażoną w radio, 2 bilardy stołowe, tenis stołowy, szachy i czasopisma młodzieżowe); w 1972 poświęcono obraz błogosławionego o. Kolbego, a na uroczystości przemawiał pan Franciszek Gajowniczek; 1976 budowa Domu Katechetycznego, parafia jest obecnie najliczniejszą parafią we Wrocławiu – odprawianych jest 11 Mszy Św. w kościele i 4 w kaplicach; w 1983 r. w parafii jest 250 ministrantów – najwięcej w jej dziejach; w tym samym roku karłowiczanie ruszają pieszo do Częstochowy po raz pierwszy jako Złota 15; w 1984 ponad 2000 dzieci i wielu rodziców pielgrzymowało chodnikami (bo na przejście ulicami nie uzyskano pozwolenia) do katedry wrocławskiej na zakończenie Jubileuszowego Roku Odkupienia; 1985 rozpoczyna się seria wykładów o języku polskim naszego parafianina doc. Jana Miodka; wtedy również powstaje wspólnota „Muminki”; w 1988 kilkanaście osób pragnących żyć według słów Karola de Foucauld „Naszym życiem chcemy krzyczeć ewangelię” decyduje się na budowę domu przy ul. Jutrosińskiej – tak powstaje wspólnota Duży Dom; w 1989 parafii gościmy ok. 900 osób biorących udział w Europejskim Spotkaniu Młodych Taize; w 1991 powstaje u nas punkt wydawania odzieży potrzebującym; 1992 zorganizowano półkolonie dla dzieci w Domu Katechetycznym - rozpoczyna działalność świetlica dla dzieci – od 2002 „Fundacja Tobiaszki” oraz kuchnia charytatywna – od 2015 „Fundacja Antoni”; w tym samym roku ukazuje się pierwszy numer pisma parafialnego „List do Parafian”; w 1996 przy ul. Kruczkowskiego swój klasztor zakłada Zgromadzenie Sióstr Kapucynek Tercjarek od Św. Rodziny; w 2000r kościół był świątynią jubileuszową – jedną z 8 we Wrocławiu; w 2002 powstaje „Tęcza” - pierwszy dom wspólnoty L’Arche przy ul. Jutrosińskiej (Drugi Dom w 2013 r.); od 2003 odrestaurowane 34-głosowe organy uświetniają liturgię – ostatnimi laty za sprawą br. Daniela Janika; w 2012r. dwudziestym proboszczem naszej parafii zostaje o. Fabian Kaltbach; w 2013 przy Fundacji Tobiaszki powstaje klub seniora „Dom spotkań Nazaret”; wiosną 2016 r. po roku pracy zakończono malowanie kościoła, a w lipcu gościmy w parafii młodzież z Hiszpanii i kilku krajów Ameryki Południowej, która przybyła na spotkanie z Papieżem Franciszkiem; 1 stycznia 2017 tradycyjne „Sto lat” przestaje się nadawać do śpiewania naszej dostojnej jubilatce – Parafii św. Antoniego skupiającej obecnie ponad 12 tys. wiernych.